

NO MEN'S BEDROOM

What is left of a person in the room no one was meant to see?

Hosted by: Home coming collective

Project Information (EN)

The Unwitnessed Hours

We are most ourselves in the rooms no one is meant to see: the late and solitary hours, stripped of any audience to perform for. A present body performs and arranges how it is seen. A trace is left without intention, and so it holds what a person would otherwise put away. These hours are almost never witnessed, yet they are not without record. An indentation, a fold, an object left where it fell, the shifting angle of light across a surface. The room reads this residue as a form of writing: an involuntary diary, authored by use rather than intention.

Objects That Refuse To Forget

Domestic objects are built to erase. A pillow springs back, a blind resets, light moves on. Each object in this room is taken from that private register and reworked so that it fixes and holds what would otherwise fade. The gesture is deliberately inverted: objects of softness, rest and retreat are made to retain, rather than release, the marks of a body. What is normally cleared away in the morning is kept.

Entering Someone Else's Room

The visitor enters as one enters a room left unattended: quietly, intrusively, reading a person from what they failed to put away. No identity is given, only evidence. But the reading does not stay one directional. Among these unfamiliar traces, the visitor begins to recognise gestures of their own, the same marks left in the same solitude. What began as looking at someone else resolves, quietly, into being seen. The room was never only theirs.

Projectinformatie (NL)

DE ONGEZIENE UREN

We zijn het meest onszelf in de ruimtes die niemand bedoeld is te zien: de late en eenzame uren, ontdaan van elk publiek waarvoor we ons moeten tonen. Een aanwezig lichaam voert op en ordent hoe het gezien wordt. Een spoor wordt zonder opzet achtergelaten en draagt daardoor wat iemand anders zou wegbergen. Deze uren worden bijna nooit getuigd, en toch laten ze een record achter. Een deuk, een vouw, een object dat bleef liggen waar het viel, de verschuivende hoek van licht over een oppervlak. De kamer leest dit residu als een vorm van schrijven: een onvrijwillig dagboek, geschreven door gebruik in plaats van intentie.

OBJECTEN DIE NIET WILLEN VERGETEN

Huishoudelijke objecten zijn gemaakt om uit te wissen. Een kussen veert terug, een jaloezie herstelt zich, het licht trekt verder. Elk object in deze ruimte wordt uit dat private register gehaald en herwerkt zodat het vasthoudt wat anders zou vervagen. Het gebaar wordt bewust omgekeerd: objecten van zachtheid, rust en terugtrekking worden gemaakt om de sporen van een lichaam te bewaren, in plaats van los te laten. Wat normaal 's ochtends wordt weggepoetst, blijft hier bestaan.

IEMANDS ANDERE KAMER BINNENSTAPPEN

De bezoeker betreedt de ruimte zoals je een kamer binnenkomt die onbeheerd is achtergelaten: stil, ietwat indringend, en een persoon lezend uit wat die niet heeft opgeruimd. Er wordt geen identiteit gegeven, alleen bewijs. Maar dat lezen blijft niet in één richting gaan. Tussen deze onbekende sporen begint de bezoeker ook eigen

gebaren te herkennen, dezelfde afdrukken die in dezelfde eenzaamheid zijn achtergelaten. Wat begon als het kijken naar iemand anders, verandert langzaam in gezien worden. De kamer was nooit alleen van hen.

Image List

Filename	Caption	Credit
whatsapp-image-2026-08-31-at-225239_1788210874.jpeg		

The images above are included in the ZIP under /images.